

NIKTO
MA
TAM
NEVIDIEL
VERA
KURIAN

Ljndeni

Nikto ma tam nevidel

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Vera Kurian

Nikto ma tam nevidel – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

NIKTO MA TAM NEVIDEL

VERA KURIAN

NIKTO
MA TAM
NEVIDEL

Ljndeni

Vera Kurian: Never Saw Me Coming

Copyright © 2021 by Albi Literary Inc.

Translation © Miriam Ghaniová, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3191-1

ISBN e-knihy 978-80-566-3205-5 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-3206-2 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3207-9 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

Venujem Katie

1

Deň 60

Len čo sa zavreli dvere mojej novej izby, pristúpila som k oknu a hľadala som ho po celom dvore. Neocitol sa medzi rodinami, ktoré vláčili škatule na sťahovanie, alebo hŕstkou študentov rozvalených v tráve?

Bol tam! Hlava so špinavými blond vlasmi. Will. Otvorila som ústa. Potom sa tá osoba otočila a ja som uvidela, že je to dievča s nešťastným účesom. Vážne, človek by si myslel, že si dá v deň sťahovania viac záležať. Otočila som sa a postavila sa tvárou k prázdnej internátnej izbe so smutným linoleom a v duchu som prechádzala svoj zoznam úloh.

1. Zbaviť sa mamy. Odškrtnuté. Už odišla a pravdepodobne zrýchľuje po I-95 otvárajúc fľašu šampanského, že sa ma teraz konečne zbavila.

2. Zabrať najvýhodnejšie miesto, kým príde moja spolubývajúca Yessica.

3. Násť si šesť až osem priateľov ešte pred:

4. Mojou povinnou registráciou na katedre psychológie.

5. Násť Willa.

Boli tu dve lôžka v dvoch izbách, pričom jedna bola jednoznačne väčšia ako druhá. Zatiaľ čo normálny inštinkt by bol nárokovať si na tú väčšiu, hneď som si uvedomila, že je to problém. Väčšia spálňa mala okná s výhľadom na nádvorie. Čo

keby som chcela uprostred noci vliezť alebo vyliezť z okna? Ľudia si dnes na mobily nahrajú všetko, čo je čo i len trochu zaujímavé, a mňa by bolo ľahko vidieť z ostatných izieb akademických chodieb, ktoré lemovali nádvorie, – na môj vkus to bolo príliš veľa divákov.

Vzala som si teda menšiu izbu. Moja veľkorysosť mi prinesie body u novej spolubývajúcej, ale čo bolo dôležitejšie, z izby bol výhľad na tehlovú stenu vedľajšej budovy a priamo na okno bolo pripevnené kovové požiarne schodisko. Ľahký prístup do izby a von z nej bez odhalenia – dokonalé. Do izby som nahádzala niekoľko svojich škatúl, ustlala som si posteľ a na ňu som položila svoju plyšovú veľrybu, aby som jasne vyjadрила, kde je moje územie. Hlasy v internáte ma už volali a ja som sa musela rýchlo zoznámiť.

Pred odchodom z izby som sa na seba pozrela, naniesla si lesk na pery a upravila si vlasy. Vlasy musia byť tak akurát – voľný, ľahký bočný francúzsky vrkoč, ktorý vlastne vôbec nie je ľahký. Musíte byť typ dievčaťa, ktoré „nemusí vynaložiť žiadne úsilie“, vstane z postele a prirodzene vyzerá sexi ako akási decentná hviezdička. Ak splňate štandard objektívnej príťažlivosti, ľudia si myslia, že ste lepšia, než v skutočnosti ste – múdrejšia, zaujímavejšia, hodnejšia existencie. V kombinácii so správnou osobnosťou to môže mať veľkú silu.

Budova Brewer mala jednu dlhú chodbu s miestnosťami orientovanými na obe strany. Nakukla som do vedľajšej izby, kde dve brunetky práve vyťahovali paplón z plastového obalu. „Ahoj!“ zakričala som. „Ja som Chloe!“ Mohla som byť kýmkoľvek, čím chceli, aby som bola. Zábavné dievča, potenciálna najlepšia kamarátka, niekto, komu možno prezradiť tajomstvá pri polnočnom občerstvení. Tento typ spoločenského styku bol pre mňa len chvíľkovým hraním malých rolí, ale keď som potrebovala ísť do niečoho naplno, dokázala som to. Keď som chcela,

mohla som sa urobiť mladšou, zvoliť si voľnejšie oblečenie, ktoré zakrylo moje krivky, a mať žiarivé oči, priam kostým nevinnosti. S mejkapom a starostlivo vybraným oblečením som mohla vyzerat' staršie, keď to bolo potrebné. Je to jednoduché, pretože ľudia majú tendenciu vidieť to, čo chcú.

Chodila som od dverí k dverám. Izba 202. „Panebože, aké máš krásne vlasy,“ povedala som temperamentnej blondínke, o ktorej som tušila, že bude obľúbená.

Izba 206. „Nie ste bratia, však nie?“ povedala som nesmelo dvom chlapcom (mali pekné telá, ale detské tváre – neboli môj typ). Uškrnuli sa na mňa, pozreli mi na prsia a každý sa predhával v tom, aby povedal niečo múdre. Ani jeden z nich nebol múdry.

V izbe 212 bolo pár neohrabaných dievčat. Správala som sa k nim priateľsky, ale dlho som sa nezdržiavala, lebo som vedela, že z nich nikdy nebudú kľúčové hráčky.

Kým som spoznávala niekoľko ďalších ľudí, hodnotila som, kto by mohol byť súčasťou môjho života. Will bol v bratstve Sigma Alfa Epsilon, skrátene SAE, a jednou z mojich prvých úloh bolo dostať sa do tohto bratstva. Chlapci z predchádzajúcej izby sa už na chodbe hlasno rozprávali o tom, že večer pôjdu do klubu. To bolo dobré, chlapci vyzerali, že by sa mohli dostať do bratstva. „Milujem tanec,“ povedala som vyššiemu z nich a prstami som si prešla po konci vrkoča. „Je to najlepší spôsob, ako sa zoznámiť s ľuďmi.“ Usmial sa na mňa a zažmurkal. Ak ma stredná škola niečo naučila, tak to, že spoločenský život je hra, ktorá má istú hierarchiu. Budete niekto, koho chcú chalani pretiahnuť, alebo budete pre nich neviditeľná. Budete niekto, koho chcú mať dievčatá vo svojich vnútorných kruhoch, či už ako priateľku, alebo nepriateľku, alebo zomriete, lebo budete úplne bezvýznamná.

Už z našich krátkych interakcií som mohla povedať, že nikto v tomto internáte sa nehodil do môjho programu. Zatiaľ som nestretla nikoho ako som ja, ale keď sa mi to nakoniec podarí,

myslím, že to bude, ako keď sa v noci stretnú dva vlky, oňuchajú sa a spoznajú kolegu lovca. No pochybujem, že by nás dvoch dali do jedného internátu – bolo nás len sedem a asi nás museli rozdeliť, aby nevypukla vojna.

Potom som musela odísť, zanechajúc svojich nových priateľov za sebou, aby som sa zaregistrovala do programu.

Katedra psychológie sa nachádzala šikmo cez nádvorie a bolo ju vidieť z okien mojej izby. Nádvorie tvorila svieža tráva pretkaná tehlovými cestičkami, pričom na každej tehle bolo vyryté meno absolventa – John Smith, ročník 03. Zábavné – Will nikdy nemal mať takú tehlu, ale ja áno. V jednej z väčších ubytovní, Tyler Hall, visel masívny transparent s nápisom VITAJTE, PRVÁCI!!! Zastavila som sa, aby som si urobila selfie s transparentom v pozadí: tu je dievča, ktoré sa teší na svoj prvý deň na vysokej škole a má plné ruky práce s vysokoškolskými záležitosťami!

Bol to prakticky osud, že som skončila na Univerzite Johna Adamsa. Vedela som, že musím byť vo Washingtone, čo znamenalo, že som si podala prihlášku na Georgetown, Americkú univerzitu, Univerzitu Georgea Washingtona, Univerzitu Johna Adamsa, Katolícku univerzitu a Trinity College – všetky sa nachádzajú v okrese. Pre istotu som sa prihlásila aj na pomerne blízke miesta, ako sú George Mason a Marylandská univerzita. Dostala som sa na všetky okrem Georgetownu. No kašlem na nich. Moja prihláška bola super: mám IQ 135 – o päť bodov menej ako génus – solídne výsledky aj známky. Väčšinu šatníka som si zaplatila z podnikania, ktoré som si založila, teda písanie prác pre iných študentov. Ktovie, koľkí z nich sa dostali na vysokú školu so srdcervúcou esejou o mŕtvej babičke trpiacej rakovinou, ktorú v skutočnosti nemali.

Na rôznych školách mi ponúkali štipendiá, ale nie také, ako ponúkala Adamsova univerzita. Aj keby som odmietla štúdium

psychológie, stále by som mohla dostať štedré štipendium, ktoré dávajú študentom ako ja, aby ich nalákali na humanitnú školu tretieho stupňa. No bolo mi to jedno – Adamsova univerzita bola vždy mojou prvou voľbou kvôli Willovi. Ďalším bonusom bolo umiestnenie školy vo Washingtone: v rušnom meste s pomerne vysokou mierou kriminality. Kampus sa nachádzal v štvrti Shaw, východne od luxusného Logan Circle a južne od U Street, obľúbeného miesta na vychádzky. Štvrť, ktorá napriek množstvu pekných reštaurácií bola zároveň miestom, kde sa opití ľudia občas pobili a pobodali a kde prepadávali chodcov. Orgány činné v trestnom konaní mali plné ruky práce s neustálym sprievodom protestov, konferencií a návštev diplomatov – pravdepodobne im bolo úplne jedno, čo sa odohráva v hlave osemnásťročného dievčaťa s iPhonom v ruke a s blahosklonným výrazom na tvári.

Pochmúrny vzhľad katedry psychológie sa mi páčil. Vyzerala ako zámok, tmavočervené tehly boli zarastené brečtanom a okná lemované čiernym železom boli sivé, akoby v nich bolo staré sklo. Vnútro slabo osvetľoval visiaci luster s blikajúcimi jantárovými žiarovkami a vstupná hala voňala starými knihami. Keď som tadiaľ prechádzala, predstavovala som si, ako ma sleduje kamera a diváci sa obávajú, čo nebezpečné by mi mohlo prísť do cesty. Bola by som to ja, komu by fandili.

Vyšla som po točitých schodoch na šieste poschodie, kde som sa mala prihlásiť do svojho programu. Miestnosť 615 bola zastrčená na konci chodby, v ústraní. Na dverách visela tabuľka s nápisom Leonard Wyman, PhD. a Elena Torresová, doktorandka. Mená som poznala zo svojich dokumentov.

Zaklopala som a o niekoľko sekúnd neskôr mi otvorila dvere žena. „Vy musíte byť Chloe Sevrevá!“

Vystrela ruku. Pravdepodobne mali o mne celý spis. Absolvovala som niekoľko telefonických rozhovorov s niekoľkými

skríningovými pracovníkmi, potom jeden so samotným Wymanom, spojili sa aj s mojou matkou a so stredoškolským poradcom.

Žena mala kostnatú ruku, ale teplú a suchú, a jej oči boli čokoládovo hnedé a nebojácne. „Som Elena, jedna z absolventiek doktora Wymana.“ Usmiala sa a gestom mi naznačila, aby som vošla dnu. Viedla ma okolo neporiadnej recepcie, stola zaprataného papiermi a tromi notebookmi, a chodbou do menšej kancelárie, ktorá jej pravdepodobne patrila.

Zavrela za nami dvere. „Všetko vám vybavíme. S úradom finančnej pomoci bolo všetko v poriadku. Lahko ste sa sem dostali?“ Ako jedna zo siedmich študentov som mala bezplatnú cestu na Univerzitu Johna Adamsa. Jediné, čo som musela poskytnúť na výmenu, bola moja ochota byť pokusným králikom na plný úväzok v ich panelovej štúdií Viacmetódová psychopatia.

Prikývla som a rozhliala som sa okolo seba. Police boli preplnené knihami a stohmi vytlačených článkov. Tri rôzne verzie *Diagnostického a štatistického manuálu duševných porúch*. Spisy o „abnormálnej“ psychológii. Kniha Roberta Hareho *Bez svedomia*, ktorú som čítala.

„Skvelé,“ povedala Elena. Niečo si otvorila na počítači. Zahryzla do koláčika, ktorý jej ležal na podložke pod myš, a hlasno prežúvala. Bola pekná, takým študentským spôsobom. Olivová pleť a pekné kľúčne kosti. Vedeli by ste si ju predstaviť, ako sa zamiluje do nejakého bifľoša a neskoro sa pokúša mať deti. „Nech sa páči!“ Niekoľkokrát klikla a tlačiareň ožila. Keď vstala, aby vzala papier, naklonila som sa nad ňu a snažila sa dovidieť na obrazovku počítača, ale mala ochranný štít. Nevedela som, či to malo byť utajené alebo čo, ale koľko študentov je v programe, to som sa dozvedela, keď mi jeden z administrátorov vypracovával balík finančnej pomoci. Umierala som od zvedavosti spoznať ďalších šiestich študentov. Bizarná elita.

Elena mi podala hľbu zopnutých dokumentov. Boli to formuláre súhlasu so štúdiou, potvrdenia, že moje údaje nebudú zverejnené, že s prieskumom na počítači je spojené minimálne riziko, že odbery krvi bude vykonávať licencovaný odborník na flebotómiu, bla bla bla. Nasledovali ďalšie informácie o ochrane súkromia, sledovaní polohy – čomu som venovala zvýšenú pozornosť – a o tom, aké sú zákonné povinnosti nahlásiť, ak by hrozilo, že bud' ublížim sebe, alebo iným. Prosím vás. Nemala som v pláne oznamovať nikomu žiadne svoje vyhrážky.

Keď som podpísala dokumenty, videla som, že Elena vyberá z trezora malý balíček. Z malej škatuľky vytiahla niečo lesklé. „Tu sú vaše inteligentné hodinky.“ Okamžite sa mi zapáčili. Boli elegantné a čierne ako zo špionážneho filmu. „Budete ich nosiť stále, tak je stanovené. Sledujú srdcový tep a spánkový rytmus – mimochodom, sú vodotesné, takže si ich nemusíte snímať ani v sprche. Môžete s nimi dokonca plávať.“ Vystrela som ruku a ona mi ako klenotník pripevnila náramok na ľavé zápästie. „Ak chcete, môžete náramok odpojiť a nosiť hodinky ako prívesok pod tričkom. Keď vám príde upozornenie na sledovanie nálady, uvidíte takúto ikonu.“ Urobila niečo na počítači a na čiernej obrazovke inteligentných hodínok sa objavil malý červený výkričník. Gestom mi naznačila, aby som sa ho dotkla. Keď som to urobila, výkričník zmizol a nahradil ho text, ktorý sa ma pýtal, čo práve robím, a potom otázka *Aký šťastný sa práve teraz cítiš?* 1 2 3 4 5 6 7. „Záznamy nálady sú dosť krátke,“ vysvetlila. „Nezaberú viac ako pár minút. Treba ich urobiť, hneď ako dostanete oznámenie – je to pokus o meranie toho, ako sa ľudia skutočne cítia počas celého dňa, nie v umelých laboratórnych podmienkach. Ale je v poriadku počkať, ak robíte test – nechcela by som, aby si profesor myslel, že podvádzate alebo niečo podobné.“

„Vedia profesori na Adamsovej univerzite, že som súčasťou tejto štúdie?“

„Nie, vaša účasť a diagnóza sú úplne dôverné.“

„A hodinky neustále sledujú, kde sa nachádzam?“

„Nie. Teda, satelit to asi niekde zaznamenáva, ale nie, údaje o polohe si prezeráme len vtedy, keď predložíte denník nálad, pretože ich chceme pochopiť v kontexte toho, kde ste boli a čo ste cítili. Myslím, že vás bude zaujímať, ako vám to môže pomôcť pochopiť vaše vlastné emócie.“ Široko sa na mňa usmiala a ukázala jeden zdeformovaný zub. Uľavilo sa mi ohľadom sledovania polohy. Mala som, samozrejme, záložný plán – snať si inteligentné hodinky a nechať ich vo svojej izbe alebo ich možno schovať do Yessiciných vecí, aby sledovali ju, nie mňa, ak by som to potrebovala.

„Ako často budem chodiť na ďalšie experimenty?“

„Nie sú to nevyhnutne experimenty. Niektoré z nich sú len prieskumy. Ale nebude to viac ako jeden či dva týždne a magnetickú rezonanciu plánujeme týždne vopred.“

Obdivovala som svoje nové hodinky. Keď som sa dotkla prázdneho displeja, prebudil sa a ukázal celý rad ikon. „A čo ďalších šesť študentov? Stretnem sa s nimi?“

„Osobne nie, ale možno s nimi budete komunikovať.“

V skutočnosti to znelo zaujímavo. Jasné, bola som tam kvôli bezplatnému štipendiu, aby som mohla byť v meste, kde bol Will, ale budme úprimní. Ľudia milujú psychológiu, pretože sú narcistickí. A ja ako psychopatka som bola obzvlášť narcistická.

Elena poskladala niekoľko papierov na seba a buchla nimi o stôl, aby ich zoradila. „Tento týždeň budete mať prijímacie stretnutie s doktorom Wymanom, ale dnes od vás nič iné nepotrebuje. Takže, vitajte v štúdiu!“

S novou hračkou, ktorá mi zdobila zápästie, som sa vydala späť cez nádvorie do internátu a dúfala som, že Yessica už prišla. Yessica bola mojou najväčšou divokou kartou – niekto, kto mi môže zámerne alebo nezámerne skomplikovať život a plány, a ja

som chcela zistiť, aká bude spolubývajúca. Ak by bola v pohode, mohli by sme byť silná dvojica. Ak by bola príliš zvedavá, mala by som ďalší problém, ktorý by som musela riešiť.

Tesne predtým, ako som vošla dnu, som začula v izbe pohyb. Chudé, čokoládovhnedé dievča s tmavými kučeravými vlasmi strkalo do rohu škatuľu. „Chloe!“ zakričala. Podišla ku mne so širokým úsmevom na tvári a podali sme si ruky. „Ja som Yessica!“ Mala obrovské tmavé oči lemované hustými, pravdepodobne umelými mihalnicami. Dala som jej v duchu body za dobrú pleť a ploché topánky. Dvojnásobok bodov za minichladničku. „Práve som sem prišla! Cítim sa tak zle – si si istá, že chceš menšiu izbu?“

„Je to v poriadku, radšej sa pozerám z okna tým smerom.“ Pomáhali sme si navzájom pri vybalovaní, tárali tak, ako to dievčatá robia, a rozhodovali sme, čo kam patrí. Pritom som ju hodnotila. Bola skôr pozitívnym ako negatívnym doplnkom. Pekná, vtipná a zdala sa uvoľnená – nie niekto, kto by mi sledoval počítač alebo dvíhal obočie, keby som do izby priviedla chlapa. Keď sme si odložili veci, vyšli sme na hlučnú chodbu, aby sme spoznali ďalších ľudí. Hovorili sme o tom, že si večer niekam vyjdeme.

Bola som netrepezlivá. Vedela som, že je správne vytvárať spojenectvá, robiť dobrý dojem, ale chcela som, aby sa veci pohli. Bolo 24. augusta, začiatok zápisu prvákov, šesťdesiat dní do 23. októbra. Tento dátum som si starostlivo vybrala – dával mi dostatok času na manévrovanie, ale čo bolo dôležitejšie, v ten deň sa mal vo Washingtone konať masový protest v parku National Mall. Išlo o súbeh niekoľkých rôznych demonštrácií: zhromaždenia za slobodu prejavu, antirasistického zhromaždenia, ktoré protestovalo proti zhromaždeniu za slobodu prejavu, zhromaždenia za obžaloby a demonštrácia pochodu za Zem. Na základe príspevkov na sociálnych sieťach, prenájmov bytov cez Airbnb v meste a predaja autobusových lístkov odborníci predpovedali,

že súbeh politického zápalu povedie k účasti, ktorá si vyžiada daň z každého mestského zdroja. Načasovanie bolo priaznivé. V správach sa predtým písalo o tom, že takéto masové podujatia často vedú k preťaženiu mobilných sietí. Polícia by mala plné ruky práce s protestujúcimi a vypuknutím potýčok, ako to bolo už niekoľko posledných rokov. Jedným slovom, mal zavládnuť chaos.

Bol to ideálny deň na zabitie Willa Bachmana.

2

Toto viem o Willovi Bachmanovi:

Býva na Marion Street 1530 NW, presne 1 675 metrov od môjho internátu. Najbližšia policajná stanica k jeho internátu je vzdialená päť minút jazdy autom. Dom je radový, z oboch strán obostavaný ďalšími radovými domami. Okná na prvom poschodí a vchodové dvere majú privarené železné mreže. Za posledný rok sa v blízkosti tohto domu stalo tridsaťtri násilných trestných činov, z ktorých väčšinu tvorili ozbrojené lúpeže.

Tu je to, čo som vyvodila z veľkého počtu jeho internetových záznamov.

Will Bachman je v bratstve Sigma Alfa Epsilon, ktorého budova je vzdialená niekoľko blokov. Jeho spolubývajúcim je Cordy, tiež člen SAE. Will Bachman je v nižšom ročníku, študuje politológiu a rozhoduje sa, či chce študovať ekonómiu. Je v lakrosovom tíme, ale rád aj pláva. Keď sme boli deti, chodievala som s ním plávať. Má rád elektronickú hudbu house a fajčí trávu. Vlastní čierny Volkswagen Jetta, ktorý mu nejaký debil rozbil na parkovisku pri supermarkete Giant. Číta *Drudge Report* a myslí si, že všetky snehové vločky sa musia rozpustiť. Má matku, ktorá nosí perly a pracuje ako dobrovoľníčka pre Červený kríž, a mladšieho brata. Žijú na adrese 235 Hopper Street, Toms River, NJ, 08754.

Tipovala by som, že Will nakupuje v supermarkete Giant v Shaw, pretože práve tam bolo jeho auto poškodené a na

sociálnych sieťach tiež uviedol, že najbližší výjazd na Marion Street 1530 je vždy plný šlapiek, ktoré spomaľujú dopravu. Viem, že navštevuje pekáreň Buttercream, pretože napísal, že dostal k desiate kávu zadarmo. Raz stratil mobil medzi ulicami P a S na Štrnástej ulici, keď sa potácal domov opitý, takže je pravdepodobné, že sa často zdržiaval v tejto časti. Nerád chodil na východ od Siedmej ulice kvôli „miestnym“. Bola tam predajňa mafinov s priamym výhľadom na Willove vchodové dvere. Miesto, kde ste mohli so šálkou kávy sedieť niekoľko hodín a nikto by si nevšimol, že sa pozeráte na dom na druhej strane ulice.

Odhadujem, že Will Bachman má asi meter osemdesiatpäť. Na Adamsovej univerzite je slušný lakrosový tím, takže je nepochybne atletický a fyzicky zdatnejší ako ja – na to by som nikdy nemala zabudnúť. Má husté blond vlasy a tenkú hornú peru. Najradšej nosí polokošeľe a kaki nohavice. Na krku nosí biely náhrdelník z malých mušlí.

Jeho kamaráti sú predvídateľná zostava členov bratstva a hráčov lakrosu: väčšinou belosi, tváre majú červené od piva, ukazujú na veci na nejasných fotkách. Pijú pivo, usporadúvajú tematické večierky a plavia sa na lodiach po rieke Potomac. Nikdy to nie je pravá párty, kým niekoho nehospitalizujú s otravou alkoholom. Žiješ iba raz.

Je tu Cordy, ktorý veľa píše o videohrách a NFL. Zdá sa, že Cordy a jeho priateľka Miranda Yee sú spolu a potom nie, ale keď sú, často spáva v jej byte v Dupont Circle, a nie na internáte, takže Will zostáva sám. Súčasťou partie je aj Mike Arie, tiež člen lakrosového tímu a člen SAE. Mike sa objavuje na fotografiách s radom dievčat, ktoré vyplazujú jazyky. Takýmto dievčaťom by som mohla pokojne byť ja, niekým, kto by mohol bez povšimnutia vklázať do niečieho života. Will, Cordy a Mike sa nedávno zúčastnili na podujatí, ktoré usporiadal akýsi Charles Portmont. Charles je tiež v SAE a jeho Instagram je

zahltý príspevkami ľudí, ktorí sa zabávajú. Na jednom z posledných podujatí bol Will a jeho priatelia oblečení v bielom, ako sa zúčastňujú na nejakej zbierke. Z rýchleho vyhľadávania na internete vyplýva, že otec Charlesa Portmonta, Luke Portmont, je predsedom republikánskeho národného výboru štátu Virginia. Na podujatí sa podávali homáre a remeselné koktaily. #ClassicCharles.

Will Bachman nemá priateľku, pretože členovia bratstva majú prednosť pred dievčatami a nikdy nedôveruje pobehticiam.

Will Bachman pravdepodobne nemá zbraň, pretože vo Washingtone platia prísne zákony o držaní zbraní.

Will Bachman zverejňuje dosť informácií o svojich prednáškach, aby si každý inteligentný človek, napríklad ja, mohol ľahko zistiť jeho rozvrh. Hashtag #SAElife používa dosť často na to, aby sa dalo zistiť, čo bratia chystajú na ktorýkoľvek konkrétny víkend. Kam idú, s kým a ako veľmi budú opití.

Will Bachman príliš veľa pije a stretáva sa s ľuďmi, ktorí sa oňho nezaujímajú.

Will Bachman urobil niekoľko chýb.

Willovi Bachmanovi zostáva šesťdesiat dní života.

3

Leonard otvoril dvere a pozval dnu Chloe Sevreovú. „Som doktor Wyman, riaditeľ programu, ale môžete ma volať Leonard.“ Dievča vošlo dovnútra a zvedavo sa rozhladlo po jeho pracovni. „Sadnite si, kam chcete,“ povedal a gestom ukázal na rôzne stoličky, ktoré stáli oproti jeho stolu. Vyzerala v poriadku, mala čistú pleť, trochu bledú a veľké modré oči. Mala na sebe legíny a nadrozmernú tuniku, tmavohnedé vlasy zopnuté do chvosta. Vyzerala mladšia ako na osemnásť, aspoň teraz. Na sociálnych sieťach videl aj jej iné podoby. Výrazný mejkap, krátke šaty a vysoké podpätky. Jej účty boli starostlivo upravené, „spontánne“ a „bezstarostné“ zábery boli až príliš dokonalé na to, aby boli reálne.

Vybrala si veľké kreslo a nohy si schovala pod seba. „Je to ako normálne terapeutické sedenie?“ spýtala sa.

„Viac-menej, hoci pracujeme na vašej diagnóze a učíme vás metódy, ako sa s ňou vyrovnáť. Aký bol zatiaľ váš prvý týždeň?“

„Nevýrazný,“ povedala a zdvihla si ruku k ústam, aby si ohrýzla necht. „Stretávam sa s toľkými ľuďmi, že si sotva dokážem zapamätať ich mená. Chodím však na všetky prednášky, na ktoré som chcela.“

„Našli ste si nejakých priateľov?“

Prikývla. „Moja spolubývajúca je v pohode a na chodbe je niekoľko kamošov. Boli sme tancovať. Ešte ste neposlali žiadne testy, však?“

„Nie sú to testy, sú to denníky. Žiadna správna odpoveď, len záznam toho, čo v danom momente cítite.“

Chloe prikývla a očami prehládávala zväzky na policičke za ním. „Kedy sa stretnem s ostatnými?“

„Toto nie je herná skupina!“ zažartoval.

Ukázala na svoje hodinky. „Používate ich v súlade s univerzitnou políciou alebo tak? Aby ste vedeli, kde sme?“

Leonard musel na otázku odpovedať opatrne. „Samozrejme, že nie. Chloe, mať túto diagnózu nie je nezákonné.“

Zachmúrene pokrčila plecami. „Ľudia sa správajú, akoby sme boli monštrá. Môj bývalý výchovný poradca, moja mama...“

„Nie ste netvor.“

„Tak prečo ste mi diagnostikovali niečo horšie než na strednej škole?“

„Psychopatia nie je horšia ako antisociálna porucha osobnosti – sú odlišné a ľudia, žiaľ, tieto pojmy často zamiňajú. Myslím, že spolu s mnohými ďalšími patríte do tej podskupiny, ktorej diagnostikovali antisociálnu poruchu osobnosti, hoci to mala byť psychopatia, o ktorej nie som presvedčený, že je ‚poruchou osobnosti‘ v klasickom chápaní tohto slova. Nanešťastie, slovo psychopat bolo poznačené škvrnou kriminality, najmä preto, že jeden zo zakladajúcich výskumníkov tejto témy Robert Hare začal a zameral svoj výskum na kriminálnikov. Bol by som rád, keby sme si tento termín znovu osvojili ako niečo užitočnejšie.“

„Takže si nemyslíte, že som nebezpečná?“

Leonard bol zvyknutý, že jeho pacienti prichádzali s nepochopením svojej diagnózy, pravdepodobne napoly informovaní z krkolomných policajných seriálov a hororov. Väčšinu z nich diagnostikovali a nasmerovali k nemu klinickí lekári, ktorí mali práce vyše hlavy, ale len niekoľko vybraných bolo vhodných pre panelovú štúdiu Viacmetódová psychopatia. Museli byť mladí, inteligentní a museli byť ochotní skúšať niečo nové. „To je

oblúbená, ale mylná predstava. Môj vlastný odhad je, že asi dve alebo tri percentá americkej populácie sú psychopati – viete si predstaviť ten chaos, keby boli všetci nebezpeční? V porovnaní s väčšinou klinikov som nezvyčajný – jednak preto, že ju študujem, zatiaľ čo ju študuje tak málo ľudí, ale aj preto, že ju nepovažujem za takú odlišnú od iných biologicky založených porúch, ako je schizofrénia.“

„Takže duševná choroba.“ Povedala to priamo, akoby bola nespokojná.

„Dobre, tak povedzme, že je to skôr biologicky založená obmedzená schopnosť chápať a cítiť celú škálu ľudských emócií alebo zvládať kontrolu impulzov.“

„Znie to ako dyslexia alebo niečo podobné. Moja mama hovorí, že je to patologické sebestvo.“

„Nepoužil by som slovo patologický. Empatia vám chýba kvôli tomu, ako funguje váš mozog. Keďže necítite strach, nakoniec vyhľadávate vzrušenie. Existuje afektívny rozmer choroby – nedostatok empatie, manipulatívnosť, povrchný šarm a antisociálny rozmer – to je tá časť, ktorá sa viac spája s kriminalitou. Kontrola impulzov, sklon k rizikovému správaniu a podobne. Veľká časť z toho však súvisí s biológiou.“

„Ak je to biologické, prečo mi jednoducho nemôžete dať lieky?“

„To je večná otázka Američanov, však? Nikdy neexistoval úspešný postup na liečbu psychopatie. Dúfam, že sa mi to podarí zmeniť, a aj to, ako ľudia vnímajú túto chorobu. A pomenovanie – vždy keď sa objaví psychicky chorý sériový vrah alebo masový strelec, všetci ho nazývajú psychopatom.“

„Ale neskončí veľa z nás vo väzení?“ oponovala. Hneď mu neodpovedala. To o nej hovorilo niečo zaujímavé. Skúšala ho.

„Vo väzení je neúmerne veľa psychopatov, ale to vypovedá skôr o nedostatočnej kontrole impulzov ako o čomkoľvek inom.“

Väznice sú neúmerne plné psychopátov, ale väčšina psychopátov neskončí vo väzení a pri správnom vedení môžu viesť produktívny život bez toho, aby ničili vzťahy vo svojom okolí.“

„Čo ak sa im nedostane správneho nasmerovania? Čo ak si neuvedomia, že s nimi niečo nie je v poriadku?“

„Ak nevedia prísť na to, ako žiť vo svete sami, áno, môžu robiť zlé rozhodnutia a skončiť vo väzení, alebo využívať jedného človeka za druhým, až kým nebudú musieť napríklad opustiť mesto a neskončia sami.“

Zahryzla si do spodnej pery. „A vy si myslíte, že ja tak neskončím?“

„Som si tým istý. Máte výborné známky, čo svedčí o tom, že keď chcete, máte kontrolu nad svojimi impulzmi. Mali ste priateľov a mimoškolské aktivity a nemáte záznam v registri trestov.“

„To len preto, že ma nikdy nechytily,“ zažartovala. Ako mnohí psychopati, aj ona sa vznášala v opare sebavedomia. Žiadna rozpačitosť, akú človek často vída u mladých dospelých, ešte stále tápajúcich vo vlastnom tele. „Aký je teda rozdiel medzi psychopatom, ako som ja, a tými, čo skončia v cele smrti, lebo odrezali niekoľko hláv?“

„Po prvé, chýba im vaša schopnosť uhýbať,“ zažartoval a ona sa hlasno zasmiala. „Toho sa nemusíte obávať, takíto ľudia majú často more iných problémov. Traumatické poranenia mozgu v detstve, sklon k sadizmu. Ale empatia vám môže chýbať aj bez toho, aby ste boli sadistka.“

„Aha,“ povedala, odvrátila zrak, aby sa pozrela von oknom, a zamračila sa. „Ale čo ak som taká aj ja? Čo ak ma mama zhodila, keď som bola malá, a ja som sa udrela do hlavy?“

„Je veľa faktorov, ktoré spôsobujú, že ľudia takto skončia. Chceli ste niekedy niekomu inému fyzicky ublížiť?“

„Myslím, že je to zákerná otázka. Každý sa niekedy nahnevá a pomyslí si: Bože, najradšej by som mu dal facku!“

„Ale nikdy ste nechceli niekomu ublížiť, naozaj mu ublížiť, len aby ste sa mohli pozerieť, ako trpí?“

Pokrčila plecami a znova si obhrýzala necht. „Len v mojej fantázii.“

„Už ste niekedy ublížili nejakému zvieraťu alebo zabili ho?“

„Nie,“ povedala.

Nie je to to, čo mi povedala tvoja mama, pomyslel si a mlčky si zapísal presný čas. Povedala to s takou priamou tvárou, bez závažania. Neskôr si to overí pomocou údajov z jej inteligentných hodiniek, skontroluje, či sa jej zmenil pulz. Bolo to takmer ako detektor lži – niežeby na ne veril, ale fyziologické úskalia psychopatov ho už dlho fascinovali.

„Chcem len žiť normálny život. Chcem byť lekárkou, mať priateľa a veľa kamarátov a možno aj vlog.“

„A mnohí ľudia ako vy robia práve to. Pravdepodobne ste sa s niekoľkými stretli vo svojom každodennom živote – novinári, lekári, učitelia, dokonca aj generálni riaditelia.“

Placho sa usmiala. Leonard si pripomenul, prečo miluje svoju prácu – kvôli možnostiam. „Takže by som sa mohla stať lekárkou?“

„Pokiaľ sa naučíte a budete praktizovať techniky, ktoré vás naučíme, a dodržiavať zákony, prečo nie? Môžete byť čímkoľvek.“

4

Andre zišiel dolu, aby pri vchodových dverách nechal plastový kôš so svojimi vecami, a zacítil vôňu vaffí. Zvyčajne v ňom tá vôňa vyvolala hlad, ale dnes ráno ho v žalúdku tlačila nervozita. Posledné dva roky na strednej škole si s matkou vytvorili zvyk: vstával skoro, aby s ňou mohol raňajkovať, prv než zamieril do školy a ona do práce. Mal rád tento súkromný čas s matkou. Jeho otec často pracoval na nočné zmeny a Isaiah, Andreho brat, nikdy nevstával pred poludním.

„Máš všetko?“ spýtala sa, keď vošiel do kuchyne. Mala na seba svetlomodrý odev, ktorý nosila do práce, a naliala mu pohár džúsu.

„Myslím, že áno, a keď budem niečo potrebovať, vrátim sa po to,“ povedal a sadol si. Jeho rodičia predpokladali, že mu budú pomáhať pri sťahovaní, ale Andre im oznámil, že to nie je potrebné, keďže bývajú v Brooklande, v severovýchodnej časti Washingtonu, a Univerzita Johna Adamsa je vzdialená len pol hodiny cesty autobusom. Boli sklamaní, že im nedovolil pomôcť mu so sťahovaním, trochu sa pre to trápil, ale bolo preňho veľmi dôležité, aby jeho rodičia trávili čo najmenej času na univerzite, a tak to zahral do outu.

Raňajkovali a sledovali správy na malom televízore v kuchyni, kde ukazovali záplavy v Severnej Karolíne. Nasledovala reportáž o jadrových zbraniach a jeho matka vydala nesúhlasný

zvuk. „Andre, radšej by si mal skončiť školu, než nastane koniec sveta.“ Zasmiali sa, trochu trpkou, bezradne, ako sa ľudia smiali v posledných rokoch strelby na školách a pri sľuboch politikov.

Po raňajkách Andre vzal svoj kôš a vyšiel s matkou von, kde sa ich cesty rozišli na samostatné autobusové zastávky. Zastavila sa, aby ho objala. Jeho matka bola štíhla – všetci Jensenovci boli štíhli – bez ohľadu na to, čo jedla, nikdy nepribrala. Jej štíhlosť ho znepokojovala, akoby súvisela so zlým zdravím, ale jej objatia boli silné. „Určite nepotrebuješ pomoc? Môžem si vziať voľno v práci...“ Andre pokrútil hlavou. „Napíš mi, keď tam prídeš,“ povedala, akoby sa chystal na plavbu cez oceán.

Andre prikývol a potom zamieril na autobusovú zastávku. Domy na Lawrence Street boli väčšinou samostatne stojace, malé jednorodinné domy so starostlivo udržiavanými dvormi. Andreho dom, ako väčšina na jeho ulici, mal prednú verandu, kde sa ľudia často schádzali.

Nastúpil do autobusu, sadol si a plastový kôš si položil na kolená. Zhlboka sa nadýchol. Dobré, pomyslel si, keď sa autobus pohol, dostal som sa až sem, takže zvyšok bude v poriadku.

Autobus zastal, potom pneumaticky zasyčal, keď sa spustil, aby doň nastúpili tí, čo nezvládli schody. Nastúpila nízka žena, a keď ju Andre uvidel, zdvihol ruku, aby jej zamával. Pani Bakerová chodila do kostola s jeho matkou a vždy mala k všetkému čo povedať.

„Andre Jensen,“ zahundrala, keď si sadla na sedadlo oproti nemu cez uličku. Jasne videla kôš plný zošitov navrchu a oblečenia naspodku. „Odchádzaš na vysokú školu? Čo budeš študovať?“

„Ešte som nemal ani jednu prednášku!“

„V dnešnej dobe musíš mať nejakú predstavu.“

„Asi žurnalistiku.“ Cítil sa trochu hlúpo, keď to hovoril – pred dvoma rokmi sa mu myšlienka dostať sa na vysokú školu zdala ako nesplniteľný sen.

„No, radšej by si mal domov nosiť samé áčka!“ Pani Bake-
rová ho láskavo potľapkala po pleci a začala pliesť; pri jemnom
klepote ihlíc Andre uvažoval, čo o ňom bude hlásiť kostolníč-
kam. Takmer každý v susedstve mal na Jensenovcov svoj názor.
Rodina zo strednej triedy, ktorú zmietla bizarná tragédia. No
Jensenovci sa plahočili ďalej, aj keď sa z päťčlennej rodiny stala
štvorčlenná. Bolo to veľké divadlo, ktoré všetci predvádzali –
vafle na raňajky, veľa rozruchu okolo Andreho odchodu na vy-
sokú školu, úsmev napnutý cez priepasť smútku. Kiara mala byť
prvá v ich rodine, kto pôjde na vysokú školu.

Autobus sa pohol vpred a prešiel cez Trinástu ulicu. Andre sa
snažil nemyslieť na Kiaru, ale podobne ako k hrčke na vnútornej
strane líca, ktorú si občas hrýzol, sa k nej bolestivo vracal. V ten
deň mal dvanásť rokov, keď sa v škole objavila jeho mama v pra-
covnom odevu a vytiahla ho z triedy. Nikdy nechýbala v práci,
takže vedel, že sa niečo stalo. Keď kráčali po ulici smerom do-
mov, vysvetlila mu to. „Tvoja sestra dostala astmatický záchvat.“

„A?“ zatiahol.

„Na hodine tanca. Bolo to veľmi zlé.“ Pohľad na matkinu
tvár bol zvláštny. Bola popolavá, strnulá.

„Je v nemocnici?“

„Zomrela, Andre,“ odvetila jeho matka. Okolo nich sa pre-
hnal motocykel, jeho zvuk ju napoly prehlušil a uistil ho, že ju
počul zle.

„Čože?“

Jeho matka hľadela priamo pred seba, na horizont, akoby
všetko bolo lepšie, keď tam dorazia. „Mala astmatický záchvat,
zlý záchvat. Zavolali záchranku. Trvalo štyridsať minút, kým pri-
šla.“ Hovorila potichu. Zdalo sa, že okolo nich si nikto nevšíma
vážnosť toho, čo hovorí. Muž, ktorý venčil starého psa. Žena
hrajúca sa s mobilom, ktorá nezdvihla zrak, keď ich míňala. Mat-
ka sa naňho ani nepozrela, keď sa ponáhľali domov, a v tej chvíli

ho to bolelo, ale neskôr vedel, že to bolo preto, lebo keby sa naňho pozrela, rozplakala by sa. Čo aj urobila, keď už boli bezpečne v uzavretom dome, obklopení ohromenými členmi rodiny.

Teraz, keď sa práve chystal na vysokú školu, bol pre rodinu predmetom pýchy. Chlapec, ktorý zmenil svoj život po strašnom nešťastí. Kiara bola výborná študentka. Pravdepodobne by išla študovať právo. Ďalší stratený černošský život a nikto to nepočítal.

Andremu cinklo v telefóne upozornenie. Nedočkavo si strčil slúchadlá do uší. Vyšla nová epizóda seriálu *Kruté a nezvyčajné*, najnovšieho podcastu o skutočných prípadoch, ktorým bol posadnutý. Tento mesiac obsahoval desaťdielnu sériu o Zvieratníkovom vrahovi – každú z prvých šiestich častí si už vypočul viac ako raz.

Chrapľavý hlas moderátora sa stal zvláštnou zvukovou kulisou, mesto akoby bolo čoraz belšie, ako sa autobus presúval na západ – ubúdalo domov a pribúdalo kaviarní a reštaurácií. Andre si napriek všetkému nemohol pomôcť, ale pocítil vlnu vzrušenia, pokrútil hlavou, aby mu zapukal krk, ako bojovník, ktorý sa chystá vstúpiť do ringu. Autobus zastavil na zastávke v Shaw, ktorá bola najbližšie k univerzite.

Našiel budovu Tyler Hall, ktorá sa mala stať jeho domovom na nasledujúcich deväť mesiacov. Bola to široká budova, ktorá zaberala polovicu bloku, tehlová s úhľadnými radmi okien, na ktorých boli rôzne predmety: vlajky rôznych krajín, nejuden nápis *Vlastizrada!*, *Utečenci vítaní* a *Záleží aj na čiernych*.

Vošiel do budovy, kde tri biele dievčatá sedeli za rozkladacím stolíkom a registrovali ľudí. „Andre Jensen,“ povedal.

„Jensen, Jensen, aha, tu,“ povedalo dievča a prehrabávalo obálky. Odškrtila ho v zozname a potom mu podala obálku. „Je tam kopa orientačných vecí – mapy, užitočné miesta a tak ďalej. Tvoj študentský preukaz, budeš ho používať v podstate na všet-

ko. Takto sa dostaneš na internát. Zvyčajne je hneď za dverami študent, ktorý ťa donúti vytiahnuť preukaz, aby si sa dostal dnu. Sú tu aj kľúče a len aby si vedel, ak sa vymkneš, po treťom raze sa zakaždým platí desaťdolarový poplatok. Vyzerá to tak, že tvoj spolubývajúci sa ešte nezapísal. Ak máš nejaké otázky, na tvojom poschodí bude tvoj poradca Devon.“

Andre si zastrčil obálku pod pazuchu a vydal sa po schodoch do izby 203. Izba bola obdĺžniková s dvoma oddelenými posteľami na protiláhlých stranách. Naľavo bola malá kúpeľňa, čistá s bielymi obkladačkami.

Z dna koša vybral balíček, ktorý bol okrem vlastného mäkkého obalu starostlivo zabalený v dvoch mikinách: fotoaparát, čo mu rodičia darovali k narodeninám. Podľa jeho otca, ktorý na internete skúmal informácie o fotoaparátoch a pozorne sa pozeral cez svoje bifokálne okuliare, to bol solídny upgrade toho, ktorý si Andre predtým kúpil na eBayi, používaný. Dobrá digitálna zrkadlovka pre serióznych začínajúcich fotografov. Andre pred ukončením strednej školy absolvoval niekoľko kurzov fotografovania v komunitnom centre a usúdil, že nech ho život zavedie kamkoľvek – k žurnalistike, blogom, podcastu –, schopnosť robiť dobré fotografie je súbor zručností, ktoré potrebuje rozvíjať.

Mal niekoľko hodín voľna, kým sa mal prihlásiť na katedre psychológie. Prostredníctvom série telefonátov s oddelením finančnej pomoci potvrdil, že skutočne nastúpi na Univerzitu Johna Adamsa a že jeho školné a všetky poplatky sú skutočne plne uhradené. Nie, nebol to žart.

Andre počul zaštrkotať ďalší kľúč v zámke. Chlapec vošiel dnu a pozrel naňho. Bol nízky, hlavu mal vyholenú a napriek doznievajúcim letným horúčavám mal na sebe modrý sveter a červeného motýlika. „Myslíš, že dali všetky černošské deti spolu?“ opýtal sa.

Andre sa zasmial, pomyslel si to isté. Predstavil sa ako Sean a pri vybaľovaní sa rozprávali. Sean pochádzal z okresu Princa Georgea v Marylande. Bol druhým najlepším študentom svojej stredoškolskej triedy. Trval na tom, aby sa Andre postavil čo najďalej dozadu, aby Sean mohol zavesiť na stenu obrovský plagát. Andre s potešením zistil, že bol z Votrelca. „Najlepší horor, aký bol kedy nakrútený,“ povedal Sean.

„Och, o tom neviem.“ Dobromyseľne sa zhovárali o hororoch a Andre pocítil nával radosti, že majú niečo spoločné.

Spoločne sa vybrali do školského obchodu a celou cestou sa rozprávali. Ten chlapec sa mi celkom páči, uvedomil si Andre. Dostal sa k prvému bodu, keď sa rozhodoval o celom svojom vysokoškolskom pláne: Mal by Seanovi povedať, že jeho spolubývajúci, s ktorým sa chystá žiť nasledujúci rok, je diagnostikovaný psychopat?

Prvá otvorená lož prišla ľahko: Andre povedal, že musí ísť do kancelárie finančnej pomoci, hoci v skutočnosti mal ísť na zápis na katedru psychológie. Sean túto lož ľahko prijal a Andre si prezeral mapu areálu. Akoby nemal dosť dôvodov na nervozitu, katedra psychológie vyzerala strašidelne. Akosi goticky napriek tomu, že sa nachádzala uprostred moderného areálu. Keď sa zakrádal po schodoch, uvažoval, či sa celá hra neskončí v okamihu, keď ho doktor Leonard Wyman zbadá. Mal predsa doktorát.

Andre zaklopal na otvorené dvere č. 615 a starší biely muž, možno sedemdesiatnik, ospravedlňujúco zdvihol ruky. Jedol obrovský, lákavo vyzerajúci pastrami sendvič. Rozpačito si ukázal na ústa a gestom vyzval Andreho, aby ho nasledoval do ďalšej kancelárie. Andre si sadol a sledoval, ako Wyman, ktorý stále žul, zbiera hromadu papierov. „Prepáčte, vedel som, že prídete, ale celý deň som nemal čas sa najesť!“ povedal napokon. Andre mal zvláštny pocit, keď prijal mužovu ruku.

„Andre... Jensen... Jensen,“ zamrmlal Wyman a niečo hľadal v počítači. „Aha, tu je to.“

Andre si vtedy uvedomil, čo ho trápi, hoci to nedávalo zmysel. Nikdy predtým sa s Wymanom nestretol – nerozprávali sa ani po telefóne – a Andre vedel, že je to stopercentná pravda. Ale ak to tak bolo, prečo mu bol tento úplne cudzí človek taký povedomý?

5

Deň 54

Billy Crew bol jedným z dvoch chlapcov s detskou tvárou na mojom poschodí v budove Brewser. Šťastie alebo osud, akokoľvek to nazvete, bol na mojej strane. V ten prvý večer, keď sa na mojom poschodí išlo tancovať, som ho počula spomínať, že jeho starší brat je členom SAE. Flirtovala som s ním, lebo som vedela, že to bude znamenať pozvanie na večierky alebo akokoľvek iné nočné vylomeniny, ktoré sa prípadne spájajú s priateľmi Willa Bachmana. Billy mimochodom spomenul, kde sa nachádza dom SAE, a povedal, že by ma tam mohol vziať, keď budú mať párty v rámci uvítacieho týždňa.

Párty bola až cez víkend a ja som sa jej nevedela dočkať. Zakaždým, keď som medzi vyučovaním prechádzala preplnenými uličkami kampusu, časť môjho vnútra hľadala Willa. Nevedela som, čo urobím, ak ho uvidím, a takmer som sa bála, že sa naňho bez rozmyslu vrhnem. Nevedela som, či by ma spoznal – boli to roky, čo ma naposledy videl. Vždy, keď som prišla na novú prednášku – biológiu, fyziku –, prezerala som si ostatných študentov a hľadala jeho svetlé vlasy. Samozrejme, že tam nebol. Bol vo vyššom ročníku a pravdepodobne neabsolvoval prípravné kurzy pre prvákov.

Keď som zistila, že nie je v mojej skupine, uvoľnila som sa, usadila sa a obhliadla si terén. Učím sa sluchom a nepotrebujem

si robiť toľko poznámok, takže väčšinu prvých hodín som strávil sledovaním spolužiakov. Trvalo mi celý deň, kým som prišla na to, že kedykoľvek som videla elegantné čierne inteligentné hodinky, nemuselo to byť nutne zaujímavé. Nosilo ich veľa ľudí, nielen študenti môjho programu. Títo ľudia však budú mojimi konkurentmi na medicíne a mojimi budúcimi priateľmi a nepriateľmi. Mohli by byť komplicmi alebo prekážkami. Dokonca aj milencami. V poslednom čase som mala chuť na sex. Pozorovala som jedného chlapca v prvom rade, ktorý mal široké plecia, ale keď sa napoly otočil, uvidela som jeho konskú tvár. Fuj.

Po vyučovaní som sa rozhodla vrátiť na internát dlhšou cestou a prešla popred dom SAE. Stál na križovatke dvoch ulíc lemovaných stromami, v rohu pozemku. Bol to veľký trojposchodový viktoriánsky dom z tmavooranžových tehál s čiernou šindľovou strechou. Na dvore sa povalovali plechovky od piva, futbalové lopty a niekoľko otlčených grilov. Niekedy členovia bratstva sedeli vonku na terasových stoličkách, popíjali pivo a pozorovali študentov, konkrétne dievčatá, ako prechádzajú okolo.

Zakaždým, keď som prešla okolo, držiac pri boku tašku s notebookom, hodnotila som dom, jeho dvere (dvoje, predné a zadné), ako blízko sú susedia (či sa dá dohodiť) a či existuje nenápadný spôsob, ako ho rýchlo opustiť (áno, uličkou vzadu, ktorá bola tmavá a nemala bezpečnostné kamery). Willa som pri skúmaní domu nikdy nevidela – musela som zistiť, ako často sa tam zdržiava. V tretí deň vyučovania som išla okolo a videla som vonku sedieť troch chlapcov. Jeden z nich so mnou nadviazal očný kontakt a ja som mu venovala rýchly plachý úsmev, ktorý naznačoval, že na mňa zapôsobil.

„Ahoj,“ povedal a vystrel sa. „Ako sa voláš?“ Dokonca aj tón jeho hlasu mal mierny nádych toho, že si zo mňa utahuje.

„Chloe,“ povedala som a priblížila som sa k nemu. Oči mi preleteli doprava a srdce mi poskočilo. Okamžite som spoznala

jedného z ďalších chlapcov z môjho internetového prieskumu – Cordyho, Willovho spolubývajúceho. Chcela som dosiahnuť, aby ma mali radi, čo by nemalo byť ťažké. Bud' príťažlivá, neodporuj a hlavne len počúvaj – nemusíš povedať ani slovo, a chlap ťa aj tak pochváli, aká si skvelá v konverzácii.

„Dáš si pivo?“ ponúkol ma prvý.

„Jasné,“ povedala som. Preliezla som nízky kovaný plot, ktorý lemoval ich pozemok, a cítila som, ako na mňa pozerajú. Predstavili sa a ponúkli mi stoličku, ktorá bola vlhká, keď som si na ňu sadla. Ten, čo mi ponúkol pivo, bol Chris, študent druhého ročníka. Cordy bol Cordy a tretí chlapec bol Derek. Ďalej mi kládli dotieravé otázky a ja som primerane flirtovala a smiala sa, akoby boli geniálni.

Zmienila som sa o lakrose, ale nikto sa nechtyl na návnadu. Chvíľu sme popíjali pivo a farbisto komentovali okoloidúcich ľudí a ja som sa snažila spomaliť, hovorila som si, že zbieranie informácií si vyžaduje trpezlivosť a všetko, čo povedia, sa môže niekedy ukázať ako užitočné. Chcela som hlavne pozvanie do domu, aby som mohla urobiť nejaký prieskum, ale zdalo sa mi príliš podozrivé pokúšať sa získať ho už dvadsať minút po zoznámení.

Zapamätala som si mená ďalších členov bratstva, ktorých spomínali. Ako veľmi si boli blízki? Keby sa Will stratil, vytvorili by pátraciu skupinu, alebo by sa len vrátili k zásobovaniu prvého lacným pivom? Hovorili o protestoch. „No to teda áno,“ povedal Cordy. „Chodil som tam a všetko som vysielal naživo. Len počkajte, keď vypuknú nepokoje.“ V duchu som si to zapísala – akákoľvek Cordyho aktivita by mohla byť niečím, k čomu by sa Will mohol pridať.

„Myslím, že tento víkend sa koná ďalší pochod. Na ten októbrový však vypadnem z mesta. Nechcem mať do činenia s davmi akože anarchistov,“ povedal Derek a kývol na mňa bradou. „A čo ty, medička?“ Začali ma volať medička. Akoby bolo niečo

smiešne na dievčati, ktoré pozná svoj budúci odbor hneď prvý týždeň školy. Som si istá, že to nijako nesúviselo so štatistickým faktom, že ženy menej často skončia štúdium na vysokej škole ako muži.

„Ešte som sa nerozhodla,“ povedala som.

Chris sa pozrel na svoj telefón. „Charles má opäť akciu v dome pri jazere. Otvorený bar.“

Rozhovor sa prerušil, keď sa z okna na treťom poschodí ozval výbuch piskľavého smiechu. „Prízrak!“ zakričali dvaja študenti jednohlasne.

Sieťové dvere v zadnej časti domu sa otvorili a vyšiel z nich chlapec. Zatajila som dych. Nebol to Will, ale nech už to bol ktokoľvek, odpútal moju pozornosť od úlohy, ktorú som mala pred sebou. Bol o niečo starší a pozeral sa na svoj iPhone. Bol vysoký možno meter deväťdesiat a mal typ postavy, ktorý sa mi páčil – úzke boky, trochu svalnatý, ale nie príliš. Na rozdiel od ostatných chlapcov bol dobre oblečený v značkových džínsoch a tenkom tmavozelenom svetri. Keď zdvihol zrak, potešila som sa. Tvár mal klasicky peknú, výrazné lícne kosti, jemný rovný nos a oči, ktoré vyzerali zelené aj z druhého konca dvora. Zmyselné ústa. Mal svetlohnedé vlasy a štýlový účes, aký v poslednom čase chlapci nosili.

„Spomeň čerta...“ povedal Cordy.

Chlapec sa prestal pozeráť na mobil, strčil si ho do vrečka a pristúpil bližšie, aby si z chladiaceho boxu vzal pivo.

„Charles, toto je naša nová priateľka Chloe. Je prváčka,“ povedal Cordy.

Dobre, tak potom som sa Cordymu páčila. Ostro som sa pozrela na Charlesa a snažila sa očami vyjadriť všetko, čo som na ňom obdivovala.

Sotva mi kývol hlavou. „Vitaj na Adamsovej univerzite. Snaž sa vyhýbať kreténom, ako sú títo traja.“

Na protest zavrčali. Charles sa usmial – viac na nich ako na mňa –, odhalil dokonalé biele zuby a vzal si pivo. „Musím sa postarať o nejaké volebné záležitosti. Uvidíme sa neskôr.“

Bola som sklamaná, ale po jeho odchode som sa mohla zamyslieť. „Počkaj, Charles? Bol to Charles Portmont?“

Chris prikývol.

Charles Portmont z Willovhho Instagramu! S ďalším členom Willovhho tímu by som sa priblížila tam, kam som chcela, ako sup opatrne krúžiaci okolo koristi.

Na mojich inteligentných hodinkách sa zrazu objavil výkričník. Usúdila som, že by som mala ísť, a keďže som nechcela strácať čas, ak sa Will neukáže, rozlúčila som sa. Chcela som odísť s dobrým pocitom. Odísť s tým, že chlapci budú chcieť viac.

Bola som zvedavá, čo sú denníky nálad. Prešla som polovicu ulice, nechcela som byť lokalizovaná v blízkosti domu SAE. Ulicu lemovali stromy husto pokryté jesenným lístím – bola zlatá hodina, hodina tesne pred západom slnka s najdokonalejším svetlom na selfie. Zastavila som sa pri jednej z drevených lavičiek, urobila som si fotku a potom som sa pozrela na hodinky.

Ťukla som na displej. V hornej časti sa zobrazil čas, ktorý vybledol, a potom sa na obrazovke objavil nápis: *Na stupnici od 1 do 7, pričom 7 je najviac, čo by ste mohli cítiť, a 1 je vôbec nič necítiť, odpovedzte, prosím, ako veľmi teraz cítite každú z nasledujúcich emócií.*

Dotkla som sa obrazovky, aby som sa posunula v programe.

Šťastná.

2, napísala som.

Znepokojená.

1

Vzrušená.

5

Nahnevaná.

6

6

Deň 53

S Yessicou sme sa vybrali do kníhkupectva s partiou dievčat z našej internátnej chodby a potom sme sa s ťažkými taškami plnými predražených skrípt vliekli domov. „Nechápem, prečo si musím kúpiť desiate vydanie, keď je o päťdesiat dolárov drahšie ako deviate,“ sťažovala sa, keď zhodila tašky na podlahu v našej internátnej izbe. Všetci mali otvorené dvere a cez chodbu súhlasne kričali.

„To je teda!“ zakričal niekto.

„Kúpil si niekto lepiaci tmel? Na vešanie plagátov?“ zvolal niekto ďalší.

Zamyslela som sa, keď som si na stole usporiadala nové knihy. Jedna časť vo mne chcela ostať a robiť to, čo robili všetci ostatní prvý týždeň na vysokej škole. Ale potom tu bola druhá časť. Jedinou útechou mi bolo, že keď skončím s Willom, budem sa môcť telom a dušou vrhnúť na to, čo má byť na vysokej škole: romantické intrigy, lákanie dievčat do hlúpych bitiek pre zábavu, aférky s chlapcami či s profesormi.

Vzala som si tašku s notebookom a povedala, že mám prácu na katedre psychológie. Tvrdenie, že tam mám prácu na polovičný úväzok, bolo slušnou zásterkou pre Yessicu namiesto toho, aby som jej povedala, že mám sériu stretnutí a experimentov spojených s diagnózou psychopatie. Každý s menej sofistikovaným